10/10/2019

“Η πίστη μας μοιάζει με καρδιογράφημα. Μη φοβόμαστε, το ότι πέφτει”

/ Επικαιρότητα

Ένα βουνό που πλακώνει την ψυχή μας, είναι οι αμαρτίες μας και ένα άλλο τα πάθη μας. Αν πιστεύαμε στην αγάπη και στο έλεος του Χριστού, θα μπορούσαμε αυτό το βουνά να τα μετακινήσουμε.

Ομιλία με θέμα «Όταν η πίστη εξορίζεται», πραγματοποίησε ο Πρωτοπρεσβύτερος Σπυρίδων Βασιλάκος,της Ιεράς Μητροπόλεως Θηβών και Λεβαδείας, στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, την Τετάρτη 9 Οκτωβρίου 2019.

Της ομιλίας, που δόθηκε στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...»,

προηγήθηκε Παράκληση προς τιμήν της Παναγίας Βηματάρισσας.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ:

Πολύ εύκολα μπορεί να εξοριστεί, αλλά πολύ δύσκολα μπορεί να οριστεί η πίστη μέσα στη ζωή του ανθρώπου, παρατήρησε στην αρχή της ομιλία του ο π. Σπυρίδων.

Ότι ορίζεται, περιορίζεται. Η πίστη είναι ένα γεγονός το οποίο δεν μπορεί να περιοριστεί. Είναι ένα γεγονός το οποίο το βλέπουμε να επηρεάζει όλο τον άνθρωπο, όλη του την πορεία, όλη του την συμπεριφορά. Μπορεί να επηρεάσει, μπορεί να αλλάξει, μπορεί να σώσει τον άνθρωπο.

Μπορούμε όμως να δούμε τι είναι αυτό που συνοδεύει την πίστη, τι είναι τα συστατικά της πίστεως.

Ο π. Σπυρίδων, αναφέρθηκε καταρχήν στο πρόσωπο του Αβραάμ, που ήταν μία συγκλονιστική προσωπικότητα, γιατί είναι ο άνθρωπος που δεν κρύβει τίποτε από τον Θεό.

«Η πίστη και η εμπιστοσύνη του στον Θεό, τον οδηγεί να ανοίξει τα πάντα και να ανοιχτεί και ο ίδιος μπροστά Του. Αυτό που γέννησε την πίστη του είναι η λατρεία του, η αγάπη του, ο έρωτας του για τον Θεό.

Ο ίδιος ο Θεός, βλέποντας έναν άνθρωπο, ένα δημιούργημα Του, να τα δίνει όλα σε Αυτόν με γνήσια εμπιστοσύνη και λατρεία, έρχεται και ο Ίδιος να μην κρύψει τίποτα από αυτόν, να του αποκαλύψει τα πάντα και να του δίνει τα πάντα.

Και ο άνθρωπος της πίστεως, γίνεται σχολείο, πανεπιστήμιο, για να σπουδάσουν την πίστη και οι άλλοι.»

Ο Αβραάμ για να διατηρηθεί στην πίστη, θυσίασε το θέλημα του, για το θέλημα του Θεού. Αυτό είναι πραγματική πίστη.

Για να διατηρήσεις την πίστη, συνέχισε ο π. Σπυρίδων, κάτι πρέπει να θυσιάσεις. Και από την στιγμή που εμπιστεύεσαι τον Θεό, δεν μπορείς να ακολουθήσεις το δικό σου θέλημα, την δική σου κατεύθυνση, τον δικό σου δρόμο.

Ο Αβραάμ πίστευε ότι το θέλημα του Θεού, είναι η ελευθερία και η σωτηρία του ανθρώπου.

Έτσι, η πίστη μας χρειάζεται ευχαριστία, λατρεία, προσευχή. Αλλά χρειάζεται και βαθιά ταπείνωση.

Ένα άλλο πρόσωπο της Αγίας Γραφής, στο οποίο αναφέρθηκε ο π. Σπυρίδων, είναι η Χαναναία.

«Ο Χριστός, για να μας αποκαλύψει την πίστη της, της απευθύνει έναν λόγο εριστικό, πικρό, υποτιμητικό. Σκυλί την ονομάζει. Κι εκείνη συνεχίζει σαν το σκυλάκι να τρέχει πίσω Του.

Ο Χριστός βλέπει μία πίστη ζεστή, ενεργή, ζωντανή, ταπεινή, ένα απόλυτο δόσιμο στον ίδιο τον Θεό, κι αυτήν την καρδιά θέλει να την ανοίξει ενώπιον μας και να μας αποκαλύψει το μεγαλείο της πίστεως».

Σε ένα άλλο περιστατικό, ο Χριστός συναντάει στην λίμνη τους ψαράδες, μετέπειτα μαθητές Του. Εκείνοι είναι άγρυπνοι, κουρασμένοι, απογοητευμένοι, αγανακτισμένοι γιατί δεν μπόρεσαν να ψαρέψουν τίποτε, και έρχεται κάποιος στεριανός και τους λέει να ρίξουν το δίχτυ.

Κι ο Πέτρος του απαντάει με την συγκλονιστική φράση «επειδή Εσύ το λες, εγώ θα το κάνω». Ενώ η εμπειρία του έλεγε ότι αν ρίξει το δίχτυ εκείνη την ώρα, δεν θα μπορούσε να πιάσει τίποτε.

«Όταν εγώ εμπιστεύομαι την εμπειρία μου, ακολουθώ την λογική μου, κρατιέμαι από το θέλημα μου, πως να πιστέψω σε αυτόν τον Θεό που όταν πραγματικά τον εμπιστεύομαι με ελευθερώνει από όλα αυτά και με ανεβάζει σε μία άλλη κατάσταση.

Ο άνθρωπος ο ταπεινός, της ευχαριστίας, της προσευχής, που απαγκιστρώνεται από το θέλημα του, που θέλει να κρατιέται από τον Θεό, υπερβαίνει την κάθε κατάσταση».

Αναφέρθηκε επίσης στους Αγίους Ιωακείμ και Άννα και την πίστη τους. Αλλά και στον Μωυσή, που η πίστη του ανοίγει θάλασσες και δημιουργεί δρόμους.

Αυτά είναι τα συστατικά της πίστεως. Αλλά θα πρέπει να δούμε και τα αποτελέσματα της πίστεως παρατήρησε στη συνέχεια.

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι οι αγιασμένοι, ας μην πιστέψουμε ότι δεν ολιγοπιστούσαν. Αλλά όταν έπεφτε λίγο η πίστη, ανέβαινε η προσευχή, ενεργούσε η ταπείνωση, ερχόταν η δοξολογία, δεν έφευγε η υπομονή. Οπότε και πάλι η πίστη ανέβαινε.

Η πίστη μας μοιάζει με ένα καρδιογράφημα. Μη φοβόμαστε το ότι πέφτει. Εκεί πρέπει να κινητοποιηθούν όλα τα άλλα στοιχεία, της προσευχής, της μετάνοιας, της ταπεινώσεως, της υπομονής, της λατρείας, για να ξανανέβει. Η πίστη δεν είναι μια σταθερή κατάσταση.

Αυτό που παίρνουμε από το βάπτισμα, από την θεία Λειτουργία, από την εξομολόγηση, έχουμε συνειδητοποιήσει τι δύναμη είναι; Και γιατί αυτήν την δύναμη δεν την έχουμε και δεν την ζούμε; Γιατί δεν πιστεύουμε.

Όλη η διαστροφή και η ανισορροπία που βλέπουμε σήμερα, οφείλεται στην απιστία.

Η πίστη είναι δείκτης. Όταν εξορίζεται η πίστη από την ζωή του ανθρώπου, τότε ο άνθρωπος είναι αυτοεξόριστος από την ίδια του τη ζωή. Χάνει ακόμα και τον εαυτό του.

Ο Χριστός μιλάει για καυτή πίστη, ζωντανή, ενεργή, ταπεινή. Για την πίστη εκείνη που είναι η προσφορά και το άφημα στα χέρια του Θεού.

«Ένα βουνό που πλακώνει την ψυχή μας, είναι οι αμαρτίες μας και ένα άλλο τα πάθη μας. Αν πιστεύαμε στην αγάπη και στο έλεος του Χριστού, θα μπορούσαμε αυτό το βουνά να τα μετακινήσουμε.

Η πίστη με οδηγεί στην ταπεινή συναίσθηση του εαυτού μου, στην αληθινή σχέση με τον άλλον και στην κοινωνία με τον Θεό.

Η πίστη είναι πορεία, μία μετάβαση από την αδυναμία στην δύναμη, από τον εγωισμό στην αγάπη, από τον άνθρωπο στον Θεό».

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου